

ἐνῶ θέλῃς νὰ βασανίσῃς, βασανίζεσαι...

— Βεβαίως ἐγὼ εἶμαι ὁ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην βλέπων ἀνοιγομένους τοὺς τάφους καὶ ἐξερχομένους τὰς ψυχὰς τοῦ πατρός, τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν υἱῶν, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσα, ὅπως περικυκλώσουν τὴν κλίνην τῆς ἀγωνίας μου... Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀκούων τοὺς χλευασμούς, δι' ὧν συνοδεύουν τὸν θάνατόν μου... Διὰ σὲ κατέρχονται οἱ ἄγγελοι τοῦ Παραδείσου, φέροντές σοι τὴν εἰρήνην... Διὰ σὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Παντοδυνάμου κατέρχεται ἀκτίς δόξης, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰς οὐρανίας εὐφροσύνας ἡ μακαρία ψυχή... Εἰπέ μοι, κολασμένη, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, τί θὰ ἀντιτάξῃς κατὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός σου;

— Τὴν μετάνοιάν μου.

— Κατὰ τοῦ θανάτου τοῦ Κορράδου;

— Τὴν μετάνοιάν μου.

— Κατὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ σου;

— Ποίου υἱοῦ μου;

Εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου ἀπόστασιν, ἠκούσθη κλαυθμηρὰ φωνὴ ψιθυρίζουσα:

— Ἰόλη!

Ἐδραμεν ὁ Καζέρτας, παρετήρησέ τινα ψυχορραγούντα, ἤρπασεν αὐτὸν καί, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἱερὰν ἐκείνην στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρώπος, εἰς ἄλλην προσκαλούμενος ζωὴν, ἀντίσταται ἐπ' ὀλίγον ἔτι κατὰ τῆς ἰσχύος τοῦ θανάτου, τὸν ἔσυρε παρὰ τὸν Μαμφρέδην καὶ τὸν ἔρριπεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὠρυόμενου ἀγρίως:

— Ἰδοὺ ὁ υἱός σου... ὦ! ἡ ἐκδίκησίς μου εἶναι πλήρης.

Εἶτα καθήσας ἔστρεψε τὸ φῶς τοῦ φανοῦ πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα πρόσωπα, ὅπως ἴδῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς ὀδύνης των.

Ὁ Μαμφρέδης, ἀναγνωρίσας τὸν θνήσκοντα, τὸν περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων καὶ ὑποστηρίζων αὐτὸν ἔλεγεν ἐν ἀκράτῳ θλίψει:

— ὦ Ρογήρε!... ὦ υἱέ μου!... ἡ καρδιά μοι τὸ ἔλεγεν... εἰς ποῖαν θέσιν σὲ ἐπαναβλέπω, Ρογήρε;

Ὁ ταλαίπωρος νέος ἠνέωξε μετὰ κόπου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἠρώτησε:

— Ποῦ με ἔφεραν;

— Εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς βασιλέως... εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς πατρός... ἀπῆντησεν ὁ Καζέρτας.

— Πατρός!... βασιλέως!... Ποῖος εἶναι ὁ πατήρ μου;... Μὴ σὺ, ὦ Μάμφρεδης;

— Συμφορὰ! εἰς τὸν υἱὸν τῆς ἀμαρτίας περίπτυσίς αἱματος!...

— Σκότῃ λύπης με ἐβασάνιζον... ἔζησα τὴν ζωὴν τῶν δακρύων... ἐγκλήματα, ἀγωνίαι, ἔλεγχοι συνειδήσεως... πάντα ἀνταμειβόνται ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τοῦ ἐναγκαλισματος... εὐλογῶ τὴν ζωὴν...

— Εὐφραίνου ἐν ταῖς ἀγκάλας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐπρόδωκας... χαίρου διὰ τὸν πατροκτόνον πατέρα...

— Τίνος εἶναι ἡ φωνὴ αὕτη, πάτερ;... καθιστᾷ ἀλγεινότερας τὰς πληγὰς μου...

— Εἶναι φωνὴ δούλου, ὑβρίζοντος τὸν θνήσκοντα κύριόν του...

— Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Καζέρτα... τὴν ἀναγνωρίζεις, Ρογήρε;

— Σὲ ἀναγνωρίζω ὡς ἀνόσιον... ἀλλὰ πρόσεξε... βραχεῖα εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ θρόνου τῶν ἄλλων πηγάζουσα χαρὰ... Μαῦρη μοῖρα σὲ περιμένει, Ρινάλδε... Κινεῖς τὴν κεφαλὴν χλευαστικῶς;... ἐκ τῆς ἀβύσσου τῆς ἀθλιότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ μὰς ἔρριπεν ἡ μοχθηρία σου, θεῶμαι τὸ τέλος σου καὶ νομίζω ὅτι κάθημαι ἐπὶ θρόνου δόξης... Οἱμοὶ!... οἱ λόγοι χάνονται ἐπὶ τῶν χειλέων μου... πάτερ, ἐσώθη ἡ Ἰόλη;

— Ἐσώθη.

— Ψεύδῃσαι, εἶναι αἰχμάλωτος.

— Εἶπεν αἰχμάλωτος!... Εἰς ποῖον ἐμπιστεύθης τὴν προσφιλεῖ κόρην;

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι; εἰς τὸν Προκίδαν.

— Τότε δάγκασον τὴν γλῶσσάν σου.

Ἄσχετος ἡ Ἰόλη ἐσώθη... Πάτερ, σὲ ἀφίνω.

— ὦ υἱέ μου!

— Διατί θρηνεῖς;... βλέπω τὸν θάνατον μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς, μετὰ τῆς ὁποίας σὲ εἶδον, ὦ προδομένη πάτερ... Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε βάσανος... εἶναι δὲ εὐσπλαγχνία δι' ἐμὲ ὁ θάνατος... Βαδισμα δι' ἐμὲ ὑπῆρξε τὸ αἷμα τῆς μητρός μου... ἐπιθανάτιον δὲ χρῆμα τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου... Ἐζῆσε ποτὲ ψυχὴ μᾶλλον ἀξιοθρήνητος ἐν τῷ κόσμῳ;

— ὦ υἱέ μου;

— Σφίγγε με ἰσχυρῶς... δός μοι τὴν χεῖρά σου, πάτερ... τρέχω νὰ λάβω τὴν ἀμοιβὴν τῶν βασάνων μου.

Ἐφερε τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του εἰς τὰ χεῖλη του καὶ τὴν ἠσπάσθη... Εἶτα προσεπάθησε νὰ φθάσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε... Ἡ χεὶρ τοῦ Μαμφρέδου ἐπανάπεσε... καὶ ὁ Ρογήρος δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Τίς θὰ με μεμψή, ἂν — ὡς ὁ Τιμάντης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀγαμέμνονος, — παραλείπω καὶ ἐγὼ τὴν περιγραφὴν τῶν συναισθημάτων, ἅτινα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην συνετάραξαν τὸν Μαμφρέδην; Τίς θὰ ἡδύνατο; ἢ τίς θὰ ἀπεπειράτο τοῦτο τοῦλάχιστον; Παρέρχομαι λοιπὸν ἐν σιγῇ τὸ τέταρτον τῆς ὥρας, ὅπερ διέρρευσε ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ρογήρου, ἄχρι τῶν ἐπομένων τοῦ βασιλέως λόγων:

— Ὁ θάνατός μου δὲν θὰ ἦναι ἐπίσης ἡρεμὸς, καὶ ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ ἐπέλθῃ ὅσον τάχιστα... αἰσθάνομαι δι' αὐτὸν προσεγγίζοντα... Ρινάλδε, ἔτοιμος νὰ ἐμφανισθῶ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Θεοῦ, σὲ ἀφίνω ἀντικείμενον μίσους ἐπὶ τῆς γῆς... καὶ ἔχοντα ἀνάγκη τῆς συγχωρήσεως τῶν ἄλλων... ἐγὼ δὲ σὲ συγχωρῶ... βλέπεις πόσον με ἐβλάψες... συγχωρήσόν με καὶ σὺ... καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη ἔστω εἰς ἀμφοτέρους σωτήριος... Λάβε, πρὶν ἢ παγώσῃ αὕτη, τὴν χεῖρά μου.

— Μὴ με ἐγγίσῃς... ἤλθον νὰ σὲ ἰδῶ θνήσκοντα καὶ ὄχι νὰ σὲ συγχωρήσω...

— Ἐστω... ἐγὼ ἀποθνήσκω καὶ σὲ συγχωρῶ.

— Καὶ ἐγὼ ζῶ καὶ σὲ μισῶ...

Τότε ὁ Μαμφρέδης ἔπεσεν ὑπτιος... μετ' οὐ πολὺ δὲ ἤρξατο ὀλοοῦζων:

— Μὴ μοῦ ὁμιλῇς προσηνῶς...! ὦ! μὴ με βλέπῃς τόσον ἡρεμὸς... εἰπέ με πατροκτόνον... κατασπάράζόν με διὰ τοῦ βλέμματός, πάτερ μου... τί πράττεις;... διατί σπογγίζεις τὸ πρόσωπόν μου;... Κορράδε; τὸ ὕφασμα ἔγινεν ἐρυθρόν... ἦτον αἷμα... ἰδικόν σου... ὦ!... με φιλεῖ ὅπου ἦτο τὸ αἷμά του... εὐλογημένος ὑπὸ τοῦ Κυρίου... Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν... Θὰ κλαίω ἑκατομῦρια αἰώνων... Τόσον γλυκὺς εἶναι ὁ θάνατος;... Τὸ πνεῦμά μου... ἡ χαρὰ τοῦ φωτός... Θεέ μου!... εἰς χεῖράς σου παραδίδω τὴν ψυχὴν μου... Ὁ κόμης τῆς Καζέρτας ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μαμφρέδου καὶ παρετήρει ἐντροφῶν τοὺς ἐλαχίστους αὐτοῦ σπασμούς.

Ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν ἐκπνεύσαντα, ἡγέρθη ὡς φρενήρης καὶ ρίψας μακρὰν τὸν φανὸν ἤρξατο νὰ τρέχῃ δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν ποδῶν του ἐν τῇ πεδιάδι.

Προσκόπτων ἐπὶ τῶν πτωμάτων, ἐπιπτεν' ἡ ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων ὀπλῶν, ἐτραυματίζετο. Ἐφαίνετο δὲ οὐδὲν πλέον αἰσθανόμενος. Ἐσφιγγε τοὺς ὀδόντας καὶ τὰς πυγμὰς καὶ ἐβλασφῆμει βλασφημίας φρικώδεις. Ἐνίοτε ἐπληττε τὸ στόμα καὶ τὰς παρειάς του καὶ ἐφώνει ὠρυόμενος:

— Ἀπέθανε... καὶ δὲν ἀπηλπίσθη...

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

JULES LERMINA

A. B.

[Συνέχεια]

Ὁ Λαμπλὲν ἐσκέπτετο.

— Τὰ πάντα ἔχουσι τὸν λόγον τῆς υπέρξεως των, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐκφέρων ἀπαξ ἔτι τὸ ἀγαπητόν του ἀξίωμα.

— Ἀγαπάτε τὸν κ. Βαροδάν, καὶ ὁ ἀνακριτὴς θ' ἀποδώσῃ τὴν ἀπόπειραν ὑμῶν πρὸς υπεράσπισιν εἰς εὐλαβὲς ψεῦδος.

— Δῆλα δὴ, κύριε, με νομίζεις ἱκανὸν νὰ ψευσθῶ!...

— Ἡ λέξις δὲν ἀρμόζει ἐνταῦθα, ἂν φρονοῦσιν ὅτι τὸ ψεῦδος εἶνε πάντοτε κακὴ πράξις...

— Ἀλλὰ δὲν ζητῶ τὴν ἐπιεικειάν σας! εἶπεν ὁ κ. Πολλὲ ἐξαγριούμενος. Βεβαίως, ἂν ἔπρεπε νὰ ψευσθῶ διὰ νὰ σώσω τὸν Βαροδάν, θὰ τὸ ἔπραττον ἀνευ δισταγμοῦ — δὲν τὸ κρύπτω — ἀλλ' ἐνταῦθα, δὲν λέγω εἰμὴ τὴν αὐστηρὰν ἀλήθειαν. Καὶ ἔχω ἀποδείξεις! ἡ ὑπηρετρία μου θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην... Ἐπειτα ἔξέρω γὰρ; δυνατὸν καὶ γείτονες νὰ εἶδον τὸν Βαροδάν ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας μου... Θ' ἀποδείξω, σὰς λέγω, ὅτι

πάντα ταῦτα εἶνε ἀκριβῆ, ἀκριβέστατα.

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Λαμπλὲν, πῶς ἐξηγεῖτε, πρῶτον, ὅτι τὸ ἐγκλημα διε-
πράχθη δι' ἐγχειριδίου ἀνήκοντος εἰς τὸν
κ. Βαροδᾶν, ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κ.
Βαροδᾶ εὐρέθη εἰς τὴν κλίμακα, ὅτι ὁ κ.
Βαροδᾶς περιπλανήθη περίξ τῆς οἰκίας
τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἀννης, καὶ τέλος ὅτι
ὁ κ. Βαροδᾶς ὡμολόγησεν ἑαυτὸν ἔνο-
χον... Ἀπαντήσατε πρῶτον εἰς τὰς ἐ-
ρωτήσεις ταύτας... Κατόπιν, θὰ συζητή-
σωμεν...

— Ὁ κ. Πολλὲ ἐκράτει τὴν κεφαλὴν δι'
ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, μετ' ἐκφράσεως
λυπηρᾶς ἀγωνίας.

— Τί θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ; ἀνεφώνησεν.
Οὐδὲν δύναται νὰ μὲ κάμῃ, ὥστε νὰ εἰπῶ
ὅτι ὁ Βαροδᾶς δὲν διήλθε τὴν ἐσπέραν ἐ-
κείνην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Μήπως ἀπατάσθε εἰς τὴν ἡμέραν;

— Ἀδύνατον. Δὲν ἔρχεται εἰς τὴν οἰ-
κίαν μου παρὰ τὴν πέμπτην.

— Τότε, ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπο-
θέσωμεν ὅτι ὁ κ. Βαροδᾶς ἀπλῶς καὶ ὡς
ἔτυχε κατηγορεῖ ἑαυτὸν δι' ἐγκλημα, ὅπερ
δὲν διέπραξεν, οφείλομεν νὰ σταματήσω-
μεν εἰς ἄλλον ὑπόθεσιν.

— Ποῖαν.

— Ὅτι ἀπατώνται εἰς τὴν ὥραν τῆς
δολοφονίας... Καὶ πράγματι, ποὺ στηρί-
ζονται ἕνα τὴν ὁρίσωσιν; Ἐπὶ ἀμφιβόλων
θορύβων, οὗς γείτονες ἤκουσαν εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ Καριβέρ. Ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἀνθρώ-
πων, οἵτινες ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν οἰκίαν
τῶν συνήντησαν εἰς τὴν κλίμακα ἀνθρο-
πον, ὅστις ἐφαίνετο σπείδων νὰ ἐξέλθῃ.
Πάντα ταῦτα τέλος δύνανται νὰ μὴ ἔ-
χῃσι καμμίαν σπουδαιότητα. Ἡ δολοφο-
νία δὲν ἐξηλέγχθη εἰμὴ τὴν πρῶταν, καὶ
οἱ ἱατροὶ δύνανται κάλλιστα νὰ ἀπατη-
θῶσιν ὡς πρὸς μίαν ἢ δύο ὥρας περίπου.
Κατὰ τὴν ἰδίαν ὑμῶν ὁμολογίαν ὁ κ. Βα-
ροδᾶς, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας ὑμῶν
εἰς τὰς δέκα καὶ ἡμίσειαν, δύναται νὰ ἔ-
φθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἀννης κατὰ
τὰς ἑνδεκά, ἑνδεκά καὶ τέταρτον. Δὲν
γνωρίζετε ποῖαν διεύθυνσιν ἔλαβεν ἐξερ-
χόμενος τῆς οἰκίας σας, ἂν ἀνέβῃ εἰς λεω-
φορεῖον ἢ εἰς ἀμαξάν τῆς πλατείας...
Ἡ διαβεβαίωσις ὑμῶν δὲν εἶνε μία ἐκ τῶν
ἀποδείξεων ἐκείνων, αἵτινες καταστρέ-
φουσιν ὁλόκληρον σύνολον ἐπιχειρημάτων
στηριζομένων ἐπὶ τῶν ἐδραιωτέρων ὑπο-
νοιών...

— Ὁ κ. Πολλὲ ἐφαίνετο ἐμβρόντητος. Ὁ
Λαμπλὲν εἶδε δάκρυα ἀνερχόμενα εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς του· τότε τῷ ἔλαβε τὴν χεῖρα.

— Συγχωρήσατέ με, εἶπεν, ἂν ἐξεφρά-
σθην παρρησίᾳ. Σᾶς προξενῶ ἀληθῶς λύ-
πην, ἀλλ' ὅτι ἐκθέτω ἐνταῦθα θὰ ἀνα-
πτυχθῇ ὑπὸ τῆς κατηγορίας. Ἀλλὰ τί
λέγω; δὲν θὰ λάβῃ αὕτη οὐδὲ αὐτὴν τὴν
φροντίδα, ἀφ' οὗ ὁ φίλος σας ἀναγνωρίζει
ἑαυτὸν ὡς ἔνοχον... Θὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸς
μόνος του κατὰ ποῖαν ὥραν συνέβῃ ἡ τρα-
γικὴ σκηνή... Θὰ εἰπῇ κατὰ ποῖαν ὥραν
ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας σας, πῶς εὐρέ-
θη εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἀννης...

— Ἀλλ' ὅχι! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Πολλὲ

κτυπῶν τὴν τράπεζαν διὰ τοῦ γρόνου
του. Ὅχι, δὲν θὰ εἰπῇ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ
δλα... διότι, εἶνε μία λεπτομέρεια, τὴν
ὁποῖαν ἀγνοεῖτε, ὅτι δηλαδὴ πρὸ ὀλίγου,
ἀπέναντι ἐμοῦ, ἠρνήθη ὅτι διήλθε τὴν
ἐσπέραν ἐν Πασσού...

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ δημοσιογράφος ἀ-
νύψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Εἰσθε βέβαιος περὶ τούτου; εἶπε.

— Ἐ! διαβολε, σᾶς λέγω καὶ πάλιν
ὅτι δὲν ἀπατώμαι. Γνωρίζω ὅ,τι εἶδον,
καθὼς καὶ ὅ,τι ἤκουσα... Ὁ ἀθλιός, ἐνώ-
πιον τοῦ ἀνακριτοῦ, μὲ κατήσχυε κατη-
γορηματικώτατα ὡς ψευδόμενον.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐτήρησαν σιγὴν.

Παρὰ τῷ Λαμπλὲν, ἡ νύξιν εἶχε δοθῇ
εἰς τὸν ἐρευνητὴν. Ἐξ ἀπαντος εἰς πάντα
ταῦτα ὑπῆρχε τι ἀνώμαλον. Ὁ τρωχίνοτος
μυστήριόν τι, ὡς ὁ θρησκευτικὸς κύων ἱστα-
ται ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ θηράματος.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ὅλον τὸ πε-
ριπετειῶδες αὐτὸ συμβῆν τῷ εἶχε φανῇ
ὅσον ἐνεστὶν ἀπλούστατον· τὸ ἐγκλημα
οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ βιαία ἀντεκδίκησις κα-
ταπίεσεων καὶ τοκογλυφικῶν καταδιώξεων
εὐνοήτων. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἀρχαῖον
συμβολαιογράφον, οὗτος κινούμενος ὑπὸ
φυσικωτάτου αἰσθήματος ἐμήκυνε κατὰ
μίαν ἢ καὶ δύο ὥρας τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ του
διαμονὴν τοῦ Βαροδᾶ.

Ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ν' ἀρνήται ἀκριβῶς
τὸ περιστατικὸν αὐτό, ὅπερ θὰ ἡδύνατο
νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις εἰς τὴν ὑπερά-
σπισιν αὐτοῦ, τοῦτο ἦτο καταπληκτικόν!..
Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ τῷ ἦτο ἄ-
δύνατον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ὁμολογίαν, τὴν
ὁποῖαν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ταραχῇ, εἶχεν
ἀφήσῃ νὰ τῷ διαφύγῃ, διατί ἠρνεῖτο ν'
ἀναγνωρίσῃ ὅτι εὐρίσκετο τὴν ἐσπέραν
ἐκείνην εἰς τὴν ἐν Πασσού οἰκίαν τοῦ φί-
λου του.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν προέκυπτεν ὅτι ἡ τὸ
πρῶτον ὁρισθεῖσα ὥρα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ
ἐγκλήματος ἦτο ἀκριβῆς, καὶ ὅ,τι ἐπὶ-
μένως, ὁ κ. Πολλὲ ἐψεύδετο...

Ἐψεύδετο ὁ κ. Πολλὲ;

Ἡ ὑπόθεσις οὐδὲν τὸ ἀπίθανον εἶχεν.
Ἐν τούτοις, ἂν ἦτο φυσικώτατον νὰ ψευ-
σθῇ εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅτε ἐπίστευεν ὅτι
ἔφερε πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ φίλου του ση-
μαντικὸν στήριγμα, ποῦτον συμφέρον εἶχε
νὰ ἐμμένῃ ἐν τῷ ψεύδει τούτῳ, τῷ ἀπο-
καλυφθέντι, τῷ ἀναφελεῖ πλέον διὰ τὸν
φίλον του καὶ βλαβερῶ ἴσως δι' ἑαυτὸν;

— Ἀκούσατε, κ. Πολλὲ, ἐπανέλαβεν
ὁ Λαμπλὲν, δὲν μὲ γνωρίζετε, καὶ δὲν ἔχω
κανένα τίτλον εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην ὑμῶν.
Ἐν τούτοις, πιστεύσατε ὅτι εἰμαι τιμιώ-
τατος ἄνθρωπος· σᾶς ἐπιησίασα ἐκ περι-
εργείας, ἐκ καθήκοντος τοῦ ἐπαγγέλμα-
τος, δύναμαι νὰ εἰπῶ. Τώρα ὅμως ὑπα-
κούω εἰς ὑψηλότερον ἐνδιαφέρον. Εὐαρε-
στεσθε νὰ μοι καταστήσητε γνωστοὺς
τοὺς δεσμοὺς, τοὺς ἐνοῦντας ὑμᾶς μετὰ
τοῦ κ. Βαροδᾶ; Εἰμαι εἰλικρινὴς μεθ' ὑ-
μῶν. Βεβαιούτε ἐν πράγματι, ὁ δὲ κ. Βαρο-
δᾶς ἀρνεῖται αὐτό. Ὁ εἰς ἐξ ὑμῶν ἄλλοις
τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν βλέπω συμφέρον οὔτε
εἰς τὸν ἑνα, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον ἐν ταύτῃ

τῇ διαφωνίᾳ. Εἰπέτε μοι ὅ,τι γνωρίζετε
περὶ αὐτοῦ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σχη-
ματίσω μίαν γνώμην.

— Ἀλλ' ἡ γνώμη σας πρέπει νὰ ἔχῃ
σχηματισθῇ ἐντελῶς... Δὲν σᾶς ἔδωκα
τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου;

— Ἀληθινά. καὶ θὰ ἦτο ἀπρεπὲς εἰς
ἐμὲ νὰ ἀμφιβάλλω. Ἐν τούτοις, θὰ πα-
ραδεχθῇτε τὸ παράδοξον τῆς περιστάσεως,
καὶ δὲν θὰ διαχύσωμεν πῶς εἰς τὸ χάος
τοῦτο εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ ἀναψῶμεν τὸν
φανόν μας. Ἰδοὺ τί σᾶς προτείνω. Κατοι-
κεῖτε εἰς Πασσού· ἀδύνατον τώρα νὰ εὕρῃς
ἀμαξάν· θὰ σᾶς συνοδεύσω, καὶ καθ' ὁδὸν
θὰ μοῦ διηγηθῇτε τὴν ἱστορίαν τοῦ κ.
Βαροδᾶ... Δέχεσθε;

— Μίαν μόνην λέξιν. Δὲν ἔχω κανένα
λόγον δυσπιστίας ὡς πρὸς ὑμᾶς. Ἀλλὰ
εἰμαι φύσει συνετός. Εἰμαι ἀπλοῦς ἀστός
καὶ φοβοῦμαι κἄπως τὰς ἐφημερίδας. Ἀν
καὶ λέγω τὴν αὐστηρὰν ἀλήθειαν, φο-
βοῦμαι ἐν τούτοις τὴν δημοσιότητα...

— Δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου καὶ
ἐγὼ ὅτι δὲν θὰ δημοσιεύσω τίποτε ἐκ τῆς
συνομιλίας ἡμῶν, ἀνεῖ τῆς πλήρους ὑμῶν
συγκαταθέσεως...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, καὶ εἰμαι εἰς τὴν
διάθεσιν σας.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀνεχώρησαν. Ἡ ὁδὸς ἦτο
μακρά, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠσθάνθησαν.

Ὁ κ. Πολλὲ ἐπανεύρισκεν ὅλην τὴν ζω-
ηρότητα τῆς νεότητος, ὅπως ὁμιλῇ ὑπὲρ
τοῦ φίλου του, ὅπως ἐξηγῇ τοὺς θησαυ-
ροὺς τῆς ἀγαθότητος καὶ μεγαλοψυχίας,
οἵτινες ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ.

Ἐν τῷ ἄστῳ τούτῳ, ὡς αὐτὸς ἐπιτλο-
φορεῖ ἑαυτὸν, ἐλάβανεν χώραν ἐκρηγῆς φι-
λίας βαθείας, ἥτις οὐδέποτε εἶχεν εὕρῃ
τὴν περίστασιν νὰ ἐκδηλωθῇ μετὰ τοσαύ-
της παρρησίας.

Ὁ Λαμπλὲν, κατ' ἀρχὰς δισταζών, νῦν
ἠσθάνετο ἑαυτὸν περιπλεκόμενον, καταπει-
θόμενον. Δὲν ἀμφέβαλλε πλέον. Ὁ Βαρο-
δᾶς εἶχε διέλθῃ τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ φίλου του· ἦτο ἄθῳς. Καὶ ἐν
τούτοις, ὡμολόγει ἑαυτὸν ἔνοχον!

Ὅσῳ παράδοξος καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀνω-
μαλία, ἐν τούτοις ὑπῆρχε! Καὶ ἐξαπτο-
μένου τοῦ πάθους αὐτοῦ ὡς ἐρευνητοῦ,
ᾤμνουν εἰς ἑαυτὸν ὅτι θὰ εὕρῃ τὴν λύσιν
τοῦ αἰνίγματος.

Ἦτο μεσονύκτιον, ὅτε ἔφθασαν εἰς
Πασσού.

Ἡ κυρὰ Γρανσόν, ἡμιθανὴς ἐκ τῆς ἀ-
νησυχίας καὶ τοῦ ψύχους, περιέμενεν εἰς
τὸ παράθυρον.

Ἀνέφξεν ἐσπευσμένως τὴν θύραν, καί,
πρὶν ἢ ὁ κύριός της διαβῇ τὸν οὐδόν:

— Ἐ λοιπόν! Ὁ κ. Βαροδᾶς; ἡρώ-
τησεν. Ἐλάβετε θάρρος τοῦλάχιστον;

— Συνελήφθη! Ἦτο αὐτός!... ἀλλ'
εἶνε ἄθῳς... Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀκατανόη-
τον!

Ἡ κυρὰ Γρανσόν περιέργως καὶ οὐχὶ
ἀνεῖ ἀνησυχίας παρηγῇ τὸν σύντροφον,
ὃν ὠδήγει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ κύριός της. Ξέ-
νος εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν!

— Ὡς ἦτο φυσικόν, ὁ κ. Πολλὲ τὸν
παρουσίασεν αὐτῇ λέγων:

— 'Ο κ. Λαμπλὲν φίλος, ὅστις θὰ με βοηθήσῃ νὰ σώσω αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Βαροδᾶν!

— 'Α! κύριε, ἀνεφώνησεν ἡ οἰκονόμος, αὐτὸ θὰ εἶνε ἀγαθὴ πράξις. 'Α! ἀληθινά, κύριε, ἐφοβήθην ἄρκετὰ πρὸ ὀλίγου... 'Ἦλθεν ἓνα παληόπαιδο, μὲ κακὸν ἐξωτερικόν, καὶ ἔφερε μίαν ἐπιστολὴν διὰ σᾶς...

— 'Επιστολὴν! δότε μου ἀμέσως.

'Ἦτο γραμματίον ἀνοικτόν, γεγραμμένον διὰ μολυβδοκονδύλου, συτεθλιμμένον, σχεδὸν ἀδύνατον ν' ἀναγνωσθῇ.

'Ο κ. Πολλὲ ἀνέγνω:

«Πρὸς χάριν σιωπῇ! Α. Β.»

'Ἦτο ὁ χαρακτήρ τοῦ Βαροδᾶ Προφανὼς τὸ γραμματίον αὐτὸ εἶχε γραφῇ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Πολλέ. Ποῖον μέσον μετεχειρίσθη ὁ Βαροδᾶς, ἵνα τὸ στείλῃ εἰς τὴν διεύθυνσίν του, ὀλίγον τὸν ἐνδιέφερεν. 'Ο σκοπὸς ἦτο φανερός. 'Ἰκέτευε τὸν φίλον του νὰ μὴ παρέμβῃ. 'Ο κ. Πολλὲ τὸ διεβίβασεν εἰς τὸν Λαμπλὲν καὶ οἱ δύο ἄνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους.

— Κυρὰ Γρανσόν, δότε μοι τὸ βιβλίον τοῦ ζατρίκιου.

Τὸ ἀνέβλεψεν ἐνώπιον τοῦ δημοσιογράφου, τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὰς σημειώσεις ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ τῷ εἶπε:

— Τώρα, πιστεύετε ὅτι σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

Δ'

'Ἐν Γαλλίᾳ αἱ ἀνακρίσεις διακόπτονται τακτικῶς ἐπὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, μέχρι τῆς τρίτης πρωῒας τὴν κυριακὴν, ἔστω, ἀλλὰ δυσκόλως ἐννοεῖ τις διατί οἱ δικασταὶ ἑορτάζουσι καὶ τὴν δευτέραν.

Παλαιὸν ἔθιμον, θὰ εἴπωσιν.

Αὐτὸ ἀρκεῖ.

Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν χρόνον ὁ κ. Πολλὲ καὶ ὁ κ. Λαμπλὲν, ὅστις προθύμως εἶχε τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λάβωσι καμμίαν νέαν λεπτομέρειαν.

'Ο «'Αγγελιαφόρος», ἐξακολουθῶν νὰ δημοσιεύῃ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐρεῦνης, οὐδαμῶς εἶχεν ὑπαινιχθῇ τι, σχετικὸν πρὸς τὰς περιπλοκάς, ὧν τὸ μυστικὸν κατεῖχον οἱ δύο ἄνδρες.

'Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Πολλέ εἰς τὴν ὁδὸν Δουαὶ εἶχε μείνῃ ἀπαρτήρητος διὰ τοὺς ἄλλους.

'Ἐν τούτοις διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ κ. Πολλὲ ἀνέβαλε τὴν διὰ τὴν κυριακὴν ἐπίσκεψιν τῆς δεσποινίδος Καρδινιέ.

'Ἦτο λίαν ἔμφροντις, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ, κατὰ τὸ σῶμα, τὸ μέρος του ὡς οἰκοδεσπότου.

'Αλλὰ, πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἐκπληξιν, τὴν πρωῒαν τῆς δευτέρας ἄμαξα ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς θύρας του καὶ ἡ γεροντοκόρη κατέβη ἐξ αὐτῆς.

Εἶχε τοσοῦτον ταραχθῇ ὑπὸ τῆς ἀσυνήθους εἰδοποιήσεως, ἣν ἔλαβεν, εἴτα δ' ὑπὸ τοιαύτης ἀνησυχίας καταληφθῇ, ὥστε

δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς αἷτιον τῆς ἀναβολῆς ταύτης.

Εἶχεν ὑποθέσει καταστροφὴν ἐπελθούσαν τῷ κ. Πολλέ, καὶ, καταλύουσα καὶ αὐτὴ πάσας τὰς ἔξεις αὐτῆς, ἐξήλθε καὶ διηυθύνθη εἰς Πασσύ.

Ζωηρῶς συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ διαθήματος τούτου, οὐ τὴν ἀληθὴ ἀξίαν ἐνόει καλλίον παντὸς ἄλλου, ὁ κ. Πολλέ, σφίγγων τὴν χεῖρα αὐτῆς, τὴν ἔσυρεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τῇ εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, διότι ἤλθετε. 'Ορθῶς ἐμαντεύσατε. Εἶμαι δυστυχής, πολὺ δυστυχής.

Καὶ τῇ διηγήθη τὸ τρομερὸν συμβᾶν τοῦ φίλου τοῦ Βαροδᾶ.

'Ἦτο λίαν παραδοξόν, ὅτι οἱ δύο οὗτοι φίλοι τοῦ κ. Πολλέ, ἡ δεσποινὶς Καρδινιέ καὶ ὁ κ. Βαροδᾶς, οὐδέποτε εἶχον συναντηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του.

'Απαξ συνήνωσεν αὐτοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν αὐτοῦ, εἶχον δειχθῇ τότε ἄρκούντως δύσθυμοι.

'Ο κ. Πολλὲ ἐγνώριζεν ἐν τούτοις ὅτι εἶχον γνωρισθῇ ἄλλοτε ἄλλ' ἡγνόει τὰς σχέσεις αὐτῶν.

Βλέπων δ' ὅτι κατὰ πάσαν διδομένην ἀφορμὴν δὲν ἐφάνιντο ἐπιθυμοῦντες ν' ἀνανεώσωσιν αὐτάς, ἀπέχετο τοῦ λοιποῦ πάσης προσκλήσεως ἀμφοτέρων συγχρόνως.

'Αλλ' ἡ κυρία Καρδινιέ δὲν ἡγνόει τὴν ἀγάπην, ἣν ἔτρεφεν οὗτος πρὸς τὸν κ. Βαροδᾶν, καὶ δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ τῇ εἴπῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἠσθάνετο ἐπὶ τῷ δυστυχίματι αὐτοῦ.

Καὶ μάλιστα ἀνεφώνησεν:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι, καθὼς ἐγώ, εἰσθε πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητός του.

'Ἡ κυρία Καρδινιέ ἦτο γυνὴ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, λεπτοφυῆς, ὑπερβάσα τὸ πεντηκοστὸν ἔτος, καὶ μὴ διατηρήσασα ἐκ καλλονῆς, ἥτις δέον νὰ ὑπῆρξε πραγματικωτάτη, εἰμὴ τὴν ἐξαιρετὸν ἡδύτητα δύο μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν, οὓς ἐκάλυπτον δι' ἀργυροῦ θυσάνου δύο ταινίαι ἐκ λευκῶν τριχῶν, πάντοτε ἐπιμελῶς κυματιζόμεναι, κατὰ τὸν παλαιὸν συρμόν, καὶ πίπτουσαι ἔως κάτω τοῦ λοβοῦ τῶν ὠτων.

— Θεωρῶ τὸν κ. Βαροδᾶν, εἶπεν, ὡς ἓνα τῶν καλλιτέρων καὶ ἐντιμωτέρων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα.

'Ο κ. Πολλὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ κίνημα ἐκπληξιν δηλοῦν.

— Ναί, σᾶς ἐννοῶ, εἶπεν αὐτῇ. 'Εκπλήττεσθε, διότι, καίπερ πρεσβεύουσα περὶ αὐτοῦ τὴν σαφῆ ταύτην γνώμην, ἐφάνην στενοχωρημένη ἐκ τῆς παρουσίας του, καὶ αὐτὸς ἐφάνη ὀλίγον μεριμνῶν περὶ τῆς συναναστροφῆς μου... ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα καὶ μάλιστα, ἀφοῦ διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ μακροῦ χρόνου παρουσιάζεται ἡ περίστασις νὰ σᾶς δώσω τὰς λεπτομερείας ταύτας, δὲν θέλω νὰ τὴν ἀφήσω νὰ διαφύγῃ. Καί, ἄλλως τε, λόγος πάντῃ τυχαίος μὲ ὦθεϊ ἀκόμη ὅπως σᾶς κάμω ἐκμυστηρεύσεις

τινάς. Δὲν ἠκούσατέ ποτε προφερόμενον τὸ ὄνομα τῶν Βαγιάν;

— Μάλιστα. Οἱ Βαγιάν ἦσαν, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἐξαδέλφαι τῆς γυναικὸς μου, καὶ ἐπομένως καὶ ὑμέτεραι.

— 'Ακριβῶς. 'Ανετράφην καὶ ἐγὼ αὐτῇ μετὰ τῆς δεσποινίδος Καρλόττας Βαγιάν, τῆς ἐξαδέλφης μου, ὀλίγον τι νεωτέρας ἐμοῦ. 'Εμάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Βαροδᾶς ἠγάπησε τὴν Καρλότταν μέχρι μανίας, καὶ μάλιστα μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε ἤθελε νὰ νυμφευθῇ αὐτὴν.

— 'Εμαθον πράγματι ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ βίῳ του δυσάρεστός τις ἔρως... ἀφήσας αὐτῷ πληγὴν πάντοτε ἀνοικτὴν. 'Αλλὰ δὲν ἐδοκίμασα ποτὲ νὰ τὸν ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ταύτης...

— 'Ο κ. Βαροδᾶς ἔχει ἐξαιρετὸν καρδίαν. Ναί, ἠγάπησε τὴν Καρλότταν, ὡς πρέπει νὰ λατρεῖ τις μόνον τὸν Θεόν. Αὕτη εἶχεν ἐξέλθει τοῦ μοναστηρίου ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιν ἐτῶν. 'Οφείλω δὲ νὰ εἴπω ὅτι οὐδέποτε ἐγνώρισα πλάσμα ὠραιότερον. 'Ἦτο ὠραία, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἐνόμιζες, ὅτι ἐξέπεμπον φλόγας. 'Ο κ. Βαροδᾶς ἐδίδε μαθήματα χημείας εἰς τὸν πρεσβύτερον τῶν υἱῶν, ὅστις ἔκτοτε ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀποικίας. Οὕτως εἶχε κάμῃ τὴν γνωριμίαν τῆς Καρλόττης, καὶ αὕτη, ἥς ἤμην ἡ ἐμπιστευτικὴ φίλη, εἶχεν ἐνθαρρύνῃ τὸ πάθος του. 'Αγνοεῖτε πόσον ὁ κ. Βαροδᾶς ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς θελκτικὸς μετὰ τῆς εὐφυοῦς καὶ σοβαρᾶς φυσιογνωμίας του, μετὰ τῶν ἐνθουσιασμῶν αὐτοῦ ὡς ἐπιστήμονος. 'Ἡ Καρλόττα, ἥτις πρὸ παντὸς εἶνε κόρη συνετή, καὶ θὰ λάβητε παρευθὺς τὴν ἀπόδειξιν τούτου, ἐνεθουσιαζέτο εἰλικρινέστατα, ὅτε ὁ κ. Βαροδᾶς ἐξέθετε τὰς θεωρίας αὐτοῦ, χάρις εἰς τὰς ὁποίας, μετὰ τῆς παραφορᾶς τῆς νεότητος, ἐπίστευεν ὅτι μέλλει νὰ ἐπαναστατήσῃ τὸν κόσμον. Παριστάμην συχνάκις εἰς τὰς συνομιλίας αὐτῶν καὶ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὰς κάπως τρελλὰς μακρηγορίας τοῦ ἔρωτομανοῦς ἐκείνου, ὅστις ὠνειρεύετο νὰ καταστήσῃ ἐκείνην τὴν ἡγάπα, βασιλίσαν, ἥς τὸ ἀνάκτορον ἠθέλεν οἰκοδομήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— 'Αν ὁ Βαροδᾶς ἠθέλε, θὰ ἦτο ἐκατομμυριούχος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω. 'Αλλ' ἄφετέ με νὰ ἐξακολουθήσω 'Ἦτο λίαν παράδοξος κόρη ἡ Καρλόττα Βαγιάν. Λίαν δραστηρία, λίαν ἐπιδεξία, ἦτο ἐξαιρετικῶς φιλόδοξος, ἀλλ' ἡ φιλοδοξία τῆς ἦτο ὅλως ἰδιόζουσα.

— 'Ἦθελε τὸν πλοῦτον, τὴν πολυτέλειαν, διότι ταῦτα εἶνε ὄργανα κυριαρχίας.

— Οὐδέποτε ἐξηκρίβωσα εἰς γυναῖκα ιδέας τόσοις δεσποτικῶς. Καὶ ὅπερ τῇ ἤρεσκε παρὰ τῷ κ. Βαροδᾶ, ἦτο ἀκριβῶς ἡ βεβαίωσις ἰσχύος, ἥς δὲν ἐνόει καλῶς τὴν φύσιν, καὶ ἥτις, ὡς ἐκ τῆς ἐπιστήμης, ἔμελλε νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὴν εἰδός τι ἐξουσίας ἐφ' ὅλοκλήρου τοῦ κόσμου. 'Ο κ. Βαροδᾶς τὴν ἠγάπα, ἀφελῶς, μεθ' ὅλης τῆς ἀφοσιώσεως τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

• Ἐπίστευεν εἰς αὐτὴν πεπεισμένος ὅτι τὸν ἐνόει, ὅτι συνεμερίζετο πάσας τὰς ἰδέας αὐτοῦ, βεθυθισμένος εἰς τὴν θεωρίαν τῆς καλλονῆς ἐκείνης, ἣν θὰ ὀνομάσω αὐτοκρατορικὴν, καὶ ἥτις δὲν τῷ ἐφαίνετο ἀγέρωχος, τοῦθ' ὅπερ πράγματι ἦτο. Εἶχε παραδοθῇ εἰς αὐτήν, καὶ πιστεύω ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀναλαβῇ ἐαυτόν.

• Ναι, εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ ἔρως τοῦ κ. Βαροδᾶ πρὸς τὴν Καρλότταν εἶνε σήμερον ἐπὶ τοσοῦτον ζωηρός, τοσοῦτον βαθύς, ὅσον ἦτο πρὸ εἰκοσιπέντε καὶ πλέον ἐτῶν. Καὶ ἐν τούτοις, γνωρίζετε τί ἔπραξεν ἡ ὠραία Καρλόττα; Ἐπειδὴ ὁ κ. Βαροδᾶς δὲν ὑπόκειμι τοσοῦτον ταχέως, ὅσον αὐτὴ εἶχεν ἐλπίσει, τῷ ἐδήλωσεν ἡμέραν τινὰ ἐνώπιόν μου, μετ' ἀλαζονικῆς ὑπερηφανίας αὐτοκρατείας, ἥτις συγκαταβαίνει ἐπιεικῶς νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις τινὰς πρὸς ἕνα τῶν ἀσημοτέρων ὑπηκόων τῆς, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς τῇ εἶχε προτείνει τὴν ἔνωσιν μετὰ μεγάλου βιομηχανοῦ, δεκάκις ἑκατομμυρίου... καὶ ὅτι εἶχε δεχθῇ... •

— ὦ! εἶπεν ὁ κ. Πολλέ ἀνατιναχθεὶς.

— Τοῦ τὸ εἶπε τοσοῦτον ἀπλῶς, ὅσον σὰς τὸ λέγω ἐγὼ αὐτῇ. Ὁ δυστυχὴς εἶχε γείνη τόσον ὠχρός, ὥστε ἐφοβήθη μὴ τὸν ἴδω πίπτοντα κεραυνόπληκτον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

• Τότε ἡ Καρλόττα συνεπλήρωσε τὰς ἐξηγήσεις τῆς θὰ διετῆρει πάσας τὰς συμπαθείας αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Βαροδᾶν, οὕτινος ὑπὲρ πᾶν ἐξετίμα τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀξίαν· ἀλλ' ὤφειλε νὰ ἐννοήσῃ καὶ αὐτὸς ὅτι αὐτὴ δὲν εἶχε γεννηθῇ ὅπως ἀσήμως ζῇ ἐν τῇ μετριότητι. ... Τί νὰ σὰς εἶπω; Ἦτο ἔκλυτος, ἑκπληκτος. Καὶ ἤρξατο ὀλοοῦζων.

• Ὡμίλησε, συνηγόρησεν, ἐσύρθη εἰς τοὺς πόδας τῆς. Αὐτὴ δὲν τὸν ἀπώθησε, δὲν εἶπε λόγον σκληρόν, ἀλλὰ δὲν ἐτροποποίησεν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν αὐτῆς. Ἐδεῖ οὕτω νὰ γείνη.

• Τέλος τὸν εἶδον ἀναχωροῦντα... καὶ βεβαία ὅτι ὁ δυστυχὴς ἔμελλε νὰ διαπράξῃ ἀπέλπιδα πράξιν, ἐφώνησα πρὸς τὴν Καρλότταν ὅτι δὲν εἶχε καρδίαν. Μοὶ ἀπήντησε ψυχρῶς: «Ἐχω θάρρος ἐναντίον ἑμαυτῆς, ἰδοὺ τὸ πᾶν.» Καὶ πράγματι, σὰς βεβαίῳ, τὸν ἠγάπα! Ναι, τὸν ἠγάπα.

• Εἶνε ἀπίστευτον, καὶ ὁμως οὕτως ἔχει Ὑπέφερε, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ὑπερηφανίαν τῆς, ἥτις ἦτο ἐν αὐτῇ ἰσχυροτέρα παντὸς ἄλλου αἰσθήματος. Δέκα ἑκατομμύρια! ὁ ἀριθμὸς οὗτος τὴν εἶχε καταγοητεύσει.

• Ὁ ἀνὴρ, ὃν ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ, ἦτο ἐν τῷ νομῷ τοῦ εἰδός τι βσιλῆως τῆς βιομηχανίας. Τοῦτο ἦτο θάμβωσις, τοσοῦτῳ μάλλον, ὅσῳ δὲν εἶχεν ὡς προῖκα εἰμὴ τὴν καλλονὴν τῆς. Ἐθεώρει ἐαυτὴν ἀφελῶς ὡς ἐκπληροῦσαν, διὰ τῆς πρὸς τὸν κ. Βαροδᾶν ρήξεώς τῆς, θυσίαν ἀπαράιτητον.

• Ἐθυσιάζετο εἰς τὴν ματαιότητα ἐ-

κείνην, ἥτις ἦτο παρ' αὐτῇ ὡς ἐλάττωμα μεγαλοπρεπὲς καὶ τρομακτικόν...

• Πῶς ὁ κ. Βαροδᾶς δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη, ἀπορῶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τὸν ἀνήγειραν, πλησίον τῆς ἐκκλησίας, ἔχοντα συντετριμμένην τὴν κεφαλὴν.

• Εἶχε πειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ.

• Ἡ Καρλόττα ἔμαθε τοῦτο καὶ ἔκλαυσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ψιθυρίζουσα:

— Ἐν τούτοις δὲν ἠδύναμην νὰ τὸν νυμφευθῶ!

— Ἄλλ' ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε τέρας! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Πολλέ. Τὴν ἐπανείδετε; Ἐξηγνήσθη διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο!

— Τὴν ἐπανείδον· ἀλλὰ περὶ τοῦ βίου τῆς, περὶ τῶν σκέψεών τῆς δὲν γνωρίζω τίποτε. Ὑπάρχουσι ψυχαὶ κεκλεισμέναι. Αὕτη ὁμως εἶνε ἐρμητικῶς κεκλεισμένη. Σήμερον ὁ συζυγὸς τῆς ἔχει εἰκοσιν ἑκατομμύρια καὶ ἔχει ἀποσυρθῇ ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν ἀσχολιῶν. Σὰς γνωρίζω ἀρκετά, ὥστε πέποιθα εἰς τὴν διάκρισιν ὑμῶν. Δύναμαι νὰ σὰς εἶπω τὸ ὄνομά τῆς. Ὀνομάζεται κυρία Βερνιέ.

— Πῶς! αὕτη ἡ κυρία Βερνιέ, ἥς τὸ μέγαρον ἐν τοῖς Ἑλυσίαις θεωρεῖται ὡς θαῦμα τῶν Παρισίων, ἥς αἱ ἐορταὶ ἔχουσι φήμην παγκοινον... ἡ ὠραία κυρία Βερνιέ...

— Αὕτη ἡ κυρία Βερνιέ εἶνε ἐκείνη, τῆς ὁποίας ὁ φίλος σὰς κλαίει καὶ θὰ κλαίῃ πάντοτε τὸν ἔρωτα...

— Ἄλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἀπρηνήθῃ πλέον, νὰ τὴν ἐλθισμόνησῃ...

— Μὴ τὸ πιστεύετε καθόλου. Ὅταν ἐδῶ μάλιστα, εὐρέθην ἀπέναντι τοῦ κ. Βαροδᾶ, ἐν τῷ βλέμματί του, ἐν τῇ φωνῇ του, ἐγὼ, ἥτις εἶμαι γυνή, — καὶ ἥτις ἠγάπησα, τὸ γνωρίζετε καὶ δὲν τὸ κρύπτω — ἐπανεύρον ὅλον τὸ παλαιὸν πάθος... θὰ ἐπεθύμει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ, θὰ με καθικέτευε νὰ ἀναξάσω διὰ τῶν χειρῶν μου τὴν πληγὴν, τὴν πάντοτε ἔτοιμον νὰ αἰμάσῃ. Δὲν ἐτόλμησε, καὶ ἐγὼ ἔμεινα ἄφωνος... Ἄλλ' ὅταν σὰς λέγω ὅτι ἔχω πᾶσαν ὑπόληψιν πρὸς αὐτόν, τὸ πράττω, διότι γνωρίζω πᾶν τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον, ὅπερ ἐγκλείει ἡ ἀνθρωπίνη αὕτη καρδιά... Μοὶ λέγετε ὅτι κατηγορεῖται δι' ἔγκλημα, καὶ τὸν θεωρεῖτε ἄθωον... δυνατόν. Ἐγὼ εἶμαι περὶ τούτου μόνον βεβαία, ὅτι, ἂν ἐξετέλεσε τὸ ἔγκλημα αὐτό, δὲν ἐξετέλεσε χαμέρπειάν τινα...

— ὦ! καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ δὲν παραδέχομαι καὶ αὐτὴν τὴν ιδέαν τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Βαροδᾶς εἶνε θῦμα ἀτίμου τινὸς μηχανορραφίας... Οὐσιάζεται, τὸ πιστεύω, ἀλλὰ διὰ τίνα;... Πρέπει ἐξ ἀπαντος νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν...

(Ἐπεται συνέχεια).

Τ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ 5')

Σύγκειται ἐκ 480 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀείκονιζαν ἐν σμικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φησιγνωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπιτήδεις κατασκευασθέντων ἐν Λειψὶ καὶ Παρίσι. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἥτοι: διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραματία, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰ καὶ φαιδρὰ σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθόρματα, γινωμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργάζεται ὑπὲρ τοὺς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ ἑλλήνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδων τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνεύρισκουν ἐν σμικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φησιγνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ: ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 8

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3,50. — Χρυσόδετον φρ. 4,80

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδέχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Πραστείου ἀρ. 10